

وامرأة عريانة، وعاريت¹ الفرس اذا ركبته عريانةً كان الراكب يتخوّف الوقوع

السادس ر ع و الرعاوى والرعاوى بصمّ الرآء وفتحها وفتح الواو فيهما الابل التى يرعى حول القوم فى ديارهم لانها الابل التى يُعْتَمَد عليها لما كانوا يتخوّفون بُعْدَها عنهم جعلوها ترعى حولهم والرعى الذى تُدفع اليه الابل او غيرتها ليرعاها وتجمع على رُعاة مثل قاضٍ وقُضاة ورُعيان مثل شايّ وشبّان ورُعاة مثل جائع وجياع لما كان الرعى يخاف الذئب والاسد وكلّ كاسر من الوحش على ما يربعاه سى بذلك ومنه قولك راعيت الامر اى تخوّفت بحواقبه ومنه الرعى وهو الوالى، وقد ارعى فلان عن القبيح اى تخوّف من ابتاته والاسم منه الرعى بفتح الرآء والرعى بضمّها مثل البقوى والبقيا ورعى النجوم اذا رقبتها ولا يفعل ذلك الا متخوّف

Nachträge.

S. 211, Z. 25. Was Ibn Ḥāǧib betrifft, so äusserte einmal Abū Ḥajjān in Bezug auf seine Grammatik ausdrücklich, sie sei ‚die Grammatik der Rechtsgelehrten‘ نحو الفقها. Andererseits berichtet Suǧūṭī von dem Sprachgelehrten Ḥasan b. ul Faṭḥ ul-Hamadānī الكلام والعربية والكلام ضعيف الفقه³

Das. Anm. 1. Im anderen Theile des taḥḍīb ul-asmā wird diese Rücksichtnahme auf die Rechtsgelehrten häufig ausdrücklich wiederholt. So hat der Verf., wie er sagt, حانوت unter

¹ Ms. واعرويت

² Maḥḥarī I. ۸۲۸, 19.

³ Tabakāt ul mufasssīrīn p. † penult.